

Een blik op de offers

Leviticus 1 - 7

Inleiding

Dit artikel heeft niet de bedoeling een uitgebreide uiteenzetting te geven over de offers. Hierover zijn diverse boeken geschreven. Dit artikel is slechts een poging om de kern van de offers aan te geven, zodat het een hulpmiddel kan zijn bij het lezen van de eerste zeven hoofdstukken van Leviticus.

In de eerste zeven hoofdstukken van Leviticus vinden wij vijf offers: het brandoffer, het spijsoffer, het dankoffer (of: vredeoffer), het zondoffer (of: reinigingsoffer) en het schuldoffer (of: hersteloffer). Elk offer komt twee keer aan bod. Eerst in een algemene beschrijving ervan (Lev. 1:1-6:7), daarna in de 'wet op de offers' (Lev. 6:8-7:38). De eerste drie offers waren vrijwillige offers, de laatste twee verplichte offers. Er zijn meerdere offers, omdat de Persoon en het werk van de Heer Jezus zo rijk is dat het niet door één offer kon worden uitgebeeld (daarom zijn er ook vier evangeliën).

Het *brandoffer* spreekt ervan dat de Heer Jezus Zichzelf vrijwillig aan God heeft geofferd om God ten volle te verheerlijken. Het *spijsoffer* spreekt van de reine mensheid van de Heer Jezus, van het volmaakt heilige en reine leven dat Hij op aarde heeft geleid. Het is geen bloedig offer en spreekt als zodanig niet rechtstreeks van het kruis, maar veeleer van de Persoon die geofferd is op het kruis. Een deel van dit offer werd dan ook in het vuur op het altaar geworpen. Het andere deel was voor de priesters om van te eten.

Het *vredeoffer of dankoffer* spreekt ervan dat de Heer Jezus de gemeenschap tussen God en de mens hersteld heeft. Wij zijn in gemeenschap met God gebracht, en hebben samen met Hem deel aan een offermaaltijd, een gemeenschapsmaaltijd. Dit is het enige offer waarvan, naast de priesters, ook het volk mocht eten; en het wordt ook als het voedsel voor God voorgesteld (Lev. 3:16).

Het *zondoffer of reinigingsoffer* gaat over de behoefte van de zondaar om bevrijd te worden van de zonde als de macht die hem in zijn greep houdt, de zonde die in ons vlees woont. Het *schuldoffer of hersteloffer* gaat

over de behoefte van de zondaar om gered te worden van de schuld die door zijn zondige daden is ontstaan.

*Genade zo oneindig groot,
Niet te vatten met het menselijk verstand.
Liefde zo oneindig groot,
Niet te vatten in een mensenhart.*

*Genade zo oneindig groot,
Dat Hij alles voor ons over had.
Liefde zo oneindig groot,
Die leeft in Gods Vaderhart.*

De eerste twee offers

Het *brandoffer* is het eerste offer dat genoemd wordt, omdat dit offer God het meest behaagt en voor Hem het meest kostbaar is. Zoals de ark met het verzoendeksel het eerst genoemd wordt bij de beschrijving van de tabernakel, als het meest kostbare voorwerp, zo is dat ook het geval met de offers van Leviticus 1-7. Het meest waardevolle offer komt eerst. Het altaar is bovendien naar dit offer genoemd, het is het *brandofferaltaar*. Dit offer toont dat de Heer Jezus veel méér voor God heeft gedaan dan het wegnemen van de zonden. Hij heeft God volkomen verheerlijkt en geopenbaard op Golgota. Daar werd Gods liefde geopenbaard, doordat God Zijn eigen Zoon overgaf ten behoeve van vijandige zondaars die zelf dat oordeel verdienden. Daar werd Gods heiligheid geopenbaard, doordat Hij zelfs de Heer Jezus Christus, de Man van Zijn welbehagen, verliet omwille van de zonden die op Hem werden gelegd. Daar werd Gods gerechtigheid geopenbaard, doordat God de Heer Jezus tot zonde maakte en de zonde in Hem heeft geoordeeld, zonder verzachting van het oordeel. Daar werd Gods genade geopenbaard, doordat Hij Zijn hand in het offer van zijn Zoon heeft uitgestoken naar ellendige en schuldige zondaars. God werd verheerlijkt doordat de Heer Jezus Gods wezen, Zijn hart, Zijn naam ten volle heeft geopenbaard. Bij dit offer (en de twee volgende) is dan ook geen sprake van toorn, maar van welbehagen.

De eerste twee offers zijn nauw verbonden met elkaar, omdat God door het volmaakte leven van de Heer Jezus verheerlijkt werd (het spijsoffer). Na dit

volmaakte leven ging Hij naar het kruis, en het hoogtepunt van de verheerlijking van God door de Heer Jezus is te vinden op Golgota, waar Hij Zich totaal opgeofferd heeft aan God als een onberispelijk en vlekkeloos Lam (het brandoffer).

Het vredeoffer

Het vredeoffer vormt als het ware het *hart* van de offers. Het toont ons de gemeenschapsmaaltijd tussen God en de mensen voor wie er vrede mag zijn door Christus. Dat is alleen mogelijk doordat enerzijds God Zijn deel heeft ontvangen en volmaakt verheerlijkt is door het sterven van Christus (het brandoffer) en het volmaakte leven van Christus (het ware spijsoffer), en anderzijds doordat wij van de zonde gereinigd en bevrijd zijn (het zondoffer) en God Zijn deel van volkomen genoegdoening heeft ontvangen (het schuldoffer).

Het vredeoffer is het middelste, het hart van de offers in de beschrijving ervan volgens Leviticus 3. In de wet op de offers wordt dit offer echter het *laatst* genoemd. Het toont immers het heerlijke eindresultaat van het volbrachte werk van de Heer Jezus Christus: de mens die in gemeenschap met God is gebracht, en het gezamenlijk genieten van de Persoon van de Heer Jezus. Een maaltijd spreekt van samen genieten; dat is immers de bedoeling wanneer men samen aan tafel gaat. Zo laat dit offer zien dat wij samen met God mogen genieten van de Persoon van de Heer Jezus, de Zoon van God. Niet alleen van wat Hij gedaan heeft, maar vooral van wie Hij *is*. Vele gelovigen hebben de neiging om dankbaar te zijn voor wat de Heer Jezus gedaan heeft, en eventueel ook voor wat Hij nog steeds voor ons doet. Maar het gevaar dreigt dat ze nooit ertoe komen om dankbaar te zijn voor – en te genieten van – Wie Hij werkelijk is. Wat iemand *is*, is meer dan wat hij *doet*.

De eerste drie offers

De eerste drie offers tonen ons dat de Heer Jezus méér gedaan heeft dan het oplossen van het zondeprobleem. De Heer Jezus had ons zondeprobleem kunnen oplossen en toen kunnen stoppen. Maar Hij wilde nog meer voor ons doen, omdat Hij ons zo liefheeft. Hij heeft ons veel méér gegeven dan vergeving van zonden, hoewel dat op zich al meer was dan wij verdienden. Hij wilde ons in gemeenschap brengen met de Vader! Deze drie offers waren *vrijwillige* offers, daardoor kon de offeraar ongedwongen zijn dank aan God brengen. Maar anderzijds tonen ze ook dat de Heer Jezus veel meer gedaan heeft dan Hij vanwege het zondeprobleem ‘verplicht’ was te doen.

In Leviticus 1:4; 3:2, 8, 13 staat dat de offeraar zijn handen op de kop van het offerdier mocht leggen. Het gaat dan niet om een zondoffer of schuldoffer (waardoor de zonden van de offeraar op het dier gelegd werden). Bij de genoemde offers gaat het juist erom dat

het *welbehagen* dat God in het offer vindt (een geurige gave) *aan de offeraar wordt toegekend*. De gevolgen van het offer van Jezus Christus reiken veel verder dan vergeving van zonden (zie bijv. Rom. 5). En al die gevolgen worden ons toegerekend. Doordat de Heer Jezus Christus veel méér gedaan heeft dan het oplossen van ons zondeprobleem, hebben wij veel méér ontvangen dan vergeving van zonden. Beseffen we dat wel? Het is zelfs zo dat wij in Hem nu *aangenaam* zijn voor God (Ef. 1:6).

De laatste twee offers

Het *zondoffer* en het *schuldoffer* hebben dus te maken met het zondeprobleem, dat ontstaan is in Genesis 3. Deze offers spreken van verlossing, redding, bevrijding. Ze gaan uit van de behoeften van de mens. Anders zouden wij voor eeuwig verloren zijn. Het zijn deze offers die de zondaar als het ware het eerst tegenkomt als hij zich bekeert. Op andere plaatsen, waar het wel gaat om reiniging van zonde, zien we dan ook dat *eerst* het zond- of reinigingsoffer vermeld wordt; bijv. op de Grote Verzoendag (Lev. 16), en bij de priesterwijding waar eerst een stier als zondoffer werd gebracht (Ex. 29).

De laatste twee offers waren *verplichte* offers (Lev. 4:2; 5:15). De Israëliet die gezondigd had móest een offer komen brengen. Ten behoeve van onze redding was er voor de Heer Jezus Christus geen andere weg dan het kruis van Golgota. Omdat Hij ons wilde redden, moest Hij in onze plaats de zonden dragen en het oordeel van God ondergaan. Hij heeft aan God terugbetaald wat wij van Hem geroofd hadden.

Een deel van het bloed van het zondoffer werd aan de voet van het altaar uitgegoten (Lev. 4:7, 18, enz.). Bovendien werd het vet van het reinigingsoffer op het altaar verbrand (Lev. 4:8-10, 19, enz.). Deze offers werden dan buiten de legerplaats verbrand als iets walgelijks dat moest worden *weggedaan*. Ze hadden te maken met zonden en ongerechtigheden en waren dus afschuwelijk voor God. Buiten de legerplaats werden ze volledig verbrand, wat ervan spreekt dat het kwaad totaal werd weggedaan. God was bevredigd met betrekking tot de zondeschuld. Het Oude Testament zegt dat in mooie beeldspraak als volgt: ‘Zo ver als het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze zonden van ons verwijderd’ (Ps. 103:12). Waar eindigt het oosten, waar eindigt het westen? ‘U hebt al mijn zonden achter uw rug geworpen’ (Jes. 38:17 NBG). Wat achter de rug is kan niet gezien worden. ‘Onze zonden werpt U in de diepten van de zee’ (Mi. 7:19). De diepten der zee spreken van een onbereikbare plaats. Het betekent dat Christus’ bloed al onze zonden weggewassen heeft (Openb. 1:5 SV; in het Grieks staat er het woord ‘wassen’). Dat is de kracht van Zijn bloed (vgl. 1 Joh. 1:7b). Het was het *bloed* van de offerdieren waardoor de verzoening werd bewerkt, omdat daarin het leven is (Lev. 17:11). Zo was Zijn leven de losprijs die betaald werd om ons met God te verzoenen (Matt. 20:28; Marc. 10:45). Daardoor hebben wij

vrijmoedigheid 'om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus' (Heb. 10:19 NBG)! Zo kunnen wij in Gods nabijheid komen.

Het dagelijks brandoffer

Hierover lezen wij in Exodus 29:38-46. God wilde te midden van Zijn volk wonen. God verlangt naar omgang met mensen. Dat gaat echter niet zomaar. Een heilig en rechtvaardig God heeft namelijk een rechtvaardige grondslag nodig waarop Hij kan verblijven onder, en in gemeenschap kan zijn met, zondige mensen. Dat fundament werd gevonden in het dagelijks brandoffer. Het dagelijks brandoffer (eigenlijk twee offers: 's morgens en 's avonds) steeg

op tot een liefelijke reuk voor God. Die voortdurende liefelijke reuk van het brandoffer verwees voor God naar het werk van de Heer Jezus. Daardoor kon God bij het volk wonen en was er een relatie mogelijk. En dat geldt ook voor ons, omdat God zoveel ziet in het offer van de Heer Jezus Christus!

*In uw aanwezigheid, kan ik daar ooit zijn
want ik ben een mens, zondig en onrein?
Maar U gaf uw Zoon om in mijn plaats te staan
en door wat Hij deed mag ik binnengaan.*

(Opwekkingsbundel lied 612)

Oude Sporen 2010

